

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iunie (Cireșar)
nr. 6 (66) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ce este starea de liniște?

Citiți în pagina 1

Taberele ortodoxe – izvor de
bucurie, tinerețe și duhovnicie

Citiți în pagina 4

Sfântul Niceta de
Remesiana

Citiți în pagina 14

Să lăsăm deschisă fereastra
sufletului!

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Ce este starea de liniște?

Cu voia Domnului, încep aceste rânduri dorindu-vă liniște și pace în suflet, cu speranța că Lumina Învierii va dăinui pururea în inimile noastre. Îmi place să cred că dorința sufletului omenesc, după nevoia firească de apropiere de Dumnezeu, este dobândirea liniștii interioare. Am decis să scriu aceste rânduri pentru că, deși mulți (majoritatea dintre noi) vorbim despre pace, despre liniște sau despre nevoia de liniște, cu toții ne-o dorim, dar puțini înțelegem ce este starea de liniște cu adevărat.

În dorința de a avea puțină liniște, căutăm soluții pe internet, încercăm să ne „antifonăm” urechile, ascultând muzică de (pentru) relaxare, achiziționăm tâmplărie pentru locuință cu factor ridicat de izolare sau căutăm o pensiune cât mai retrasă cu meniu tradițional, toate acestea pentru a dobândi ceea ce sufletul fiecăruia dintre noi își dorește. Zilele trecute vorbeam cu o colegă care spunea că a fost într-un sfârșit de săptămână la o mănăstire cunoscută din zona Moldovei. După ce s-a pregătit de drum cu alimente, carduri pentru aparatul foto, termos cu cafea, haine de ploaie și multe altele asemănătoare, „cu câțel și cu purcel” a purces la drum; toate acestea în speranța că o drumeție la mănăstire îi va aduce pacea mult dorită. Ce frumos...

Cu toate acestea, odată cu revenirea acasă (tot ea mi-a povestit), mirajul drumeției s-a destrămat, peisajul de munte a rămas în urmă, iar rutina de zi cu zi a revenit. Din câteva cuvinte, am înțeles care este dezamăgirea ei. Am încercat să-i explic motivul pentru care, deși a investit bani și timp, nu a reușit să „cumpere” puțină liniște, dar fără șanse de izbândă. Cred că cine merge prin mănăstiri doar că să facă fotografii și să admire monumentele, arhitectura sau frescele frumos pictate, să schimbe decorul sau să iasă la aer curat, se va întoarce acasă cu cardurile pline de fotografii, dar cu sufletul gol și împrăștiat. Însă, dacă va merge la o mănăstire ca o nevoie firească a sufletului său, ca să dobândească liniștea lăuntrică și calea spre iertarea păcatelor, se va întoarce plin de mângâiere. Mulți dintre noi Îl căutam pe Domnul Hristos în locul unde ar trebui să Îl găsim (în biserică, în mănăstire sau în locuri cu încărcare spirituală), dar dacă ne întoarcem fără a dobândi folos spiritual este pentru că nu avem motivarea necesară sau, mai bine spus, dorința clară de a comunica cu El. Domnul Hristos ne ajută și ne va dăruia ceea ce căutăm, dacă reușim să ne împăcăm

cu El. Iar, ca să încercăm să ne apropiem de Domnul Hristos, cea mai potrivită cale este smerenia. Deși, aceasta nu este singura cale; cred că acolo unde există smerenie, acolo își fac sălaș liniștea, pacea lăuntrică și bucuria. Oricum, înainte de toate (înainte de a porni în căutarea liniștii) trebuie să fim pregătiți pentru o schimbare, iar schimbarea trebuie să se producă întâi în minte, iar apoi să se manifeste și vizibil (prin fapte și comportament). Astfel, dacă Domnul Hristos va vedea că ne străduim să schimbăm ceva în viața noastră (nu să încercăm să schimbăm pe aproapele în folosul nostru) ne va da putere să ne liniștim gândurile (transformându-le) în gânduri bune, căci gândurile bune aduc pace și mângâiere în suflet.

Poate că ați observat oameni luminoși, care vă zâmbesc la tot pasul și în a căror companie ați vrea să rămâneți întotdeauna. Păi da, dar acești oameni au pacea în ei pentru că au rugăciunea permanent în ei, pentru că sunt într-o permanentă comunicare cu lumea spirituală. Sunt oameni pentru care comunicarea (rugăciunea) cu Dumnezeu reprezintă ceva firesc, reprezintă un mod de viață. De aceea, atunci când suntem în comuniune cu Dumnezeu, cei care ne sunt în preajmă simt gândurile noastre pașnice și liniștite, pentru că gândurile noastre ne afectează nu numai pe noi, ci sunt transmise și celor de lângă noi.

Ca o paranteză, îmi spunea cineva că și animalele simt omul bun, dar și pe omul cu suflet hain. În câteva rânduri, vă redau o povestioară care ilustrează faptul că sentimentele interioare se revarsă și asupra celor din jur:

„Pe un drum, un câine a sărit la un om și a început să-l latre. Omul, însă, a pus imediat mâna pe o piatră și a aruncat după animal.

Căinele s-a ferit imediat și, ce să vezi?!, a sărit mai tare la om, gata-gata să-l muște. Speriat rău, omul a mai apucat doar să intre într-o curte și să trântască poarta. Acum stătea acolo, în timp ce câinele lătra de mama focului dincolo de gard.

Chiar în acel timp, s-a apropiat pe stradă un trecător. Văzându-l, câinele a sărit și la el, lătrând și arătându-și colții. Liniștit, omul a scos o bucată de pâine din traistă și i-a întins-o câțelului. Imediat, acesta a încetat să latre, s-a apropiat ușor-ușor și, dându-și seama de bunătatea omului, a luat bucățița de pâine chiar din mâna acestuia și a început să o mănânce de zor. Apoi s-a așezat lângă el, dând din coadă.

- Vezi, omule - i-a spus trecătorul celui din spatele gardului - bunătatea naște totdeauna bunătate. Dacă tu ai fost rău cu câinele, cum ai fi vrut să fie el cu tine? Hai, vino și mângâie-l! Să nu mai faci niciodată un rău, acolo unde poți face bine. Și crede-mă, oriunde și oricând poți face numai bine. De tine depinde!”. Acum, povestea este poveste, iar adevărul tot adevăr rămâne.

Sfinții Părinți ne asigură că dacă vom semăna dragoste, dragoste vom culege. Așadar, dăruind celor din jur liniștea ta, liniște vei culege. Problema în zilele noastre

este că toți ne dorim liniște, fără să depunem niciun efort sau să facem cel mai mic sacrificiu pentru a o obține. Este practic imposibil să dobândim pacea lăuntrică dacă suntem plini de răutate. Numai Dumnezeu cunoaște inima fiecăruia și numai El, dacă Îl rugăm, ne poate schimba.

La întrebarea „Care este scopul vieții creștine?”, Sfântul Serafim de Sarov ne răspunde: „Întoarcerea în sânul Părintelui Ceresc. Noi tulburăm pacea. Domnul ne lasă cu gândurile noastre - iată suferința noastră. Nu există putere care să poată birui mila Domnului. De aceea mucenicii nu au simțit dureri, iar dacă au simțit, au fost mângâiați de Domnul cel Blând. Când harul Sfântului Duh luminează sufletul, acesta nu mai simte suferințele”. Și tot acest sfânt părinte ne sfătuiește: „Dobândește mai întâi pacea lăuntrică și mulți vor afla odihnă în preajma ta”.

Dacă extragem „esența” din învățăturile părintelui Serafim de Sarov, vom înțelege că este necesar să fim pașnici. Chiar dacă este un lucru considerat înjositor în zilele noastre, până la urmă, este mai bine să înduri ocară de la cei din jur, decât să o provoci. Dacă vom răbda crucea pe care Domnul Hristos ne-a dat-o, atunci tot El ne va dăruia liniștea interioară și puterea de a o păstra. Păi, dacă nu vom răbda necazurile vieții, atunci cum vom avea liniște? Dacă răspunzi cu ocară celui care te ocărăște, ce folos spiritual ai? Mai mult, gânduri negre te vor măcina mult timp după aceea. Dacă te duci în căutarea liniștii la o mănăstire sau dacă intri în sfânta biserică doar pentru a admira structura arhitectonică sau pentru a face fotografii pe care să le postezi ulterior pe rețelele de socializare, fără să ai sentimentul că Dumnezeu este prezent pretutindeni și că doar El este Calea, Adevărul și Viața, atunci poți fi sigur că ai irosit o șansă fără folos.

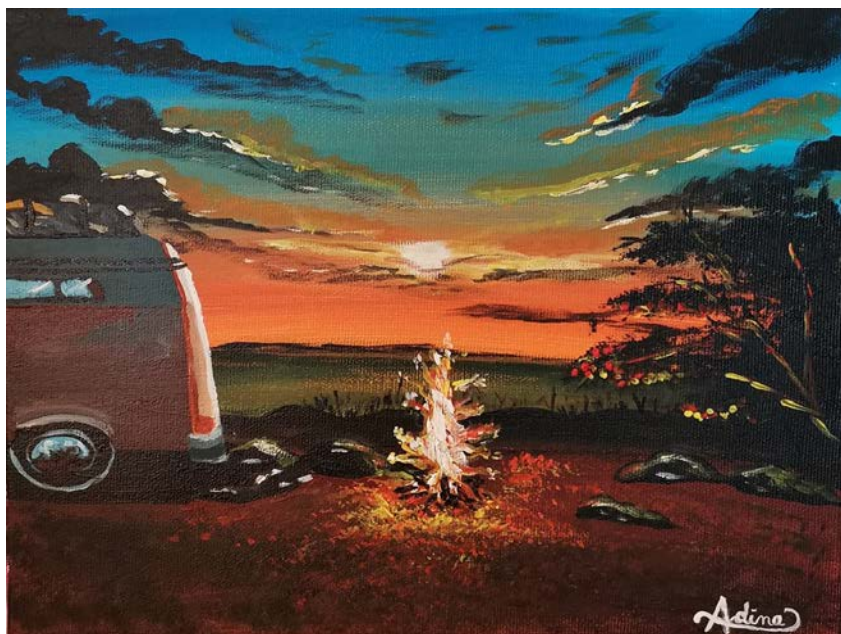
În încheiere, vreau să mulțumesc Domnului pentru că m-a ajutat și de această dată să-mi aștern gândurile pe hârtie, să-I mulțumesc pentru că voi sunteți alături de mine și eu alături de voi, dar îndeosebi, să-I mulțumesc pentru că mi-a dat șansa să înțeleg și să împărtășesc cu dumneavoastră câteva dintre reperele pe care sfinții părinți ni le-au pus la dispoziție pentru dobândirea liniștii adevărate, pentru că nimeni nu este perfect. Dar, pentru a înțelege (cu inima) cele de mai sus, este important să acceptăm ca fiind „voia lui Dumnezeu” orice se întâmplă în viața noastră, fie bucurie sau eșec, iar atunci când întunericul pare de nepătruns, când lumina de la capătul tunelului pare că nu există, când speranțele ajutorului omenesc se năruie, atunci (și nu numai) să ne punem încrederea că Domnul Hristos este alături de noi, că este în adâncul sufletului nostru, ne mângâie și ne spune „Nu vă temeți! Pace vouă!”.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Taberele ortodoxe – izvor de bucurie, tinerețe și duhovnicie

Cu ajutorul și la îndemnul unei doamne preotese, pe care am întâlnit-o în cadrul unor activități organizate de părintele Iulian, în vara anului 2018, abia la vârsta de 23 de ani, am mers pentru prima dată într-o tabără pentru tineri, mai exact în Tabăra Nemțișor, din Poiana Prieteniei.

Am avut foarte mari emoții să accept această provocare, fiind retrasă de felul meu, dar, împreună cu prietena mea cea mai bună, am făcut acest mare pas și...nu ne-a părut rău nici măcar pentru o secundă! Ba chiar, după ce am ajuns acasă, deja așteptam cu nerăbdare să se organizeze următoarea ediție! Așa încât, am mers din nou anul următor (în 2019) și apoi, anul trecut (în 2021); în anul 2020, din cauza restricțiilor, nici nu am aflat de organizarea taberei, deoarece a fost o ediție cu foarte puțini participanți.

Tabăra de la Nemțișor propune un anumit program pentru trezire, participare la slujbe, sesiuni de lucru etc. Noaptea dormeam în corturi, iar după Sf. Liturghie și după ce luam micul dejun, urmau diverse activități de grup, în care învățam și discutam împreună cu părinții pe diferite teme, ca de exemplu: Valorile unui neam, Sfânta Liturghie sau Tinerețea. În plus, mereu s-a difuzat câte un film creștin,

s-au organizat conferințe cu invitați deosebiți (ÎPS Macarie, Pr. Sorin Mihalache, Pr. Visarion Alexa etc.) de la care aflam lucruri noi, activități sportive la care participau atât tinerii, cât și voluntarii și părinții moderatori, mici pelerinaje către mănăstirile și schiturile din împrejurimi, Parada Steagurilor și a Stemelor parohiilor și filialelor, în cadrul căreia defilau reprezentanții cu steagul, stema și torța aprinsă, rostind câte un catren potrivit fiecărui grup, nelipsitul foc de tabără, mult așteptat de către majoritatea tinerilor, dar nu în ultimul rând, Sfintele Liturghii Arhieresti cu peste 20 de preoți, care ne-au rămas întipărite în suflet!

Prietena mea, Cristiana, care studiază în Marea Britanie, rugând-o să descrie în câteva cuvinte această tabără, în care m-a însoțit mereu, mi-a scris: „Nemțișor a fost ca o întoarcere la origini, un fel de podul bunicilor la care te întorci vara. Pentru mine, un căutător cu normă întreagă pe plaiurile străine, este șansa de a-mi lua de mână religia, țara și identitatea - drumul spre casă. Să mă iau la horă cu preoții părinți și să ne adunăm la o cântătură sănătoasă de folk, noi, copii ai acestui spațiu atât de modernizat, s-a simțit adevărat, amețitor de bine.”. Într-adevăr, dansul în hore, cântecele și râsul alături de părinți sunt scene pe care le-am găsit doar acolo și după care tânjim în tot restul anului!

Vara trecută, am reușit să merg și într-o altfel de tabără, de 10 zile, în Valea Plopului. Noi, tinerii, eram cazați într-o casă, în care ne făceam singuri de mâncare, făceam curățenie, iar în curte era biserița unde venea pr. Nicolae Tănase și slujea în fiecare zi slujbele de dimineață și de seară, special pentru noi. Încântarea tuturor, atât a băieților, cât și a fetelor, era activitatea de strângere a fânului de pe câmpurile oamenilor din zonă! Tot o mare încântare au fost pentru unii dintre noi momentele când am reușit să mergem să desfășurăm jocuri și activități împreună cu copiii aflați în centrul organizat de părintele. Deși aveau o viață grea, acei copii erau atât de luminoși și abia așteptau să venim la ei și să ne luăm cu toții de mâini!

Din câte am auzit, cele mai frumoase tabere sunt cele organizate în cadrul mănăstirilor, deoarece sunt cele mai duhovnicești. M-aș bucura să întâlnesc și astfel de ocazii, de a merge la Mănăstirea Paltin, împreună cu tinerii din ASCOR Brașov sau la Mănăstirea Oașa, unde se adună tineri din toate colțurile țării! Dar, cred că fiecare tabără este specială în felul ei, mai ales pentru că nu este atât de important locul, ci starea, duhul cu care mergem acolo, oamenii pe care-i întâlnim și deschiderea noastră față de ei și față de participarea la activitățile desfășurate! Dacă avem bucurie, înțelepciune, curaj, onestitate, curăție, hotărâre, primim harul lui Dumnezeu și tabăra în care mergem va fi cea mai frumoasă de până atunci și ne vom încărca de binecuvântări!

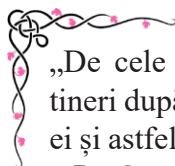
Vă încurajez să participați în orice fel de tabere ortodoxe, precum și la conferințe sau în pelerinaje care se ivesc, iar dacă nu vă mai încadrați în intervalul de vârstă pentru a vă putea înscrie, dar aveți copii, nepoți, vecini sau cunoștințe, nu ezitați să le povestiți despre aceste ocazii, deoarece sunt de neratat, se întâmplă doar o singură dată, apoi le vom păstra în inimă pentru totdeauna! Trăind o astfel de experiență, omului/ tânărului/ copilului i se poate schimba viața, poate deveni mult mai curajos, mai înțelept, mai curios, mai bun, să trăiască fiecare moment cu o mai mare bucurie și, mai ales, să-și facă prieteni de suflet, care au același scop: de a se apropia și mai mult de Dumnezeu!

În final, aș vrea să mulțumesc celor care m-au îndrumat și m-au ajutat să mă înscriu în fiecare tabără ortodoxă, tinerilor frumoși pe care i-am cunoscut și alături de care mi-am petrecut timpul pentru câteva zile, organizatorilor dedicați, voluntarilor mereu gata să sară în ajutor, părinților cu har, care parcă au fost trimiși special acolo pentru a aduce tinerii către dragostea pentru Hristos și bunului Dumnezeu care mi-a călăuzit pașii spre descoperirea acestor izvoare de bucurie, tinerețe și duhovnicie!

P.S. Atât de frumos a fost ultimul moment din Tabăra Nemțișor de vara trecută, în care, chiar înainte de a ne lua rămas bun, a ieșit părintele Ciprian în față și a spus; „Hristos în mijlocul nostru!”, iar toți tinerii din Poiană au strigat în cor: „Este și va fi!!!”!

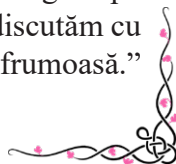
Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

„De cele mai multe ori, îi apreciem și-i catalogăm pe tineri după cele exterioare, dar nu apucăm să discutăm cu ei și astfel să le descoperim partea cea bună și frumoasă.”

– Pr. Octavian Moșin

Să lăsăm deschisă fereastra sufletului!

Sragi cititori, cu mila Domnului, iată că am ajuns și în anotimpul estival, mai exact în prima lună a acestuia, luna lui cireșar, cum mai este numită luna iunie, iar în cele câteva rânduri, aș dori să vă vorbesc sau să mă refer mai mult la latura de importanță majoră pentru orice creștin-ortodox, și anume cea a sufletului, pe care noi, cei mai mulți, în mocirla și netrebnicia în care ne scăldăm, din cauza păcatelor noastre, o ignorăm de cele mai multe ori.

Adesea, când ne raportăm la persoanele din jurul nostru, vedem doar aspectele fizice, doar ceea ce se poate observa la prima vedere, însă ce ar fi dacă n-am mai privi în aparență și am începe să privim în profunzime?

Dacă am înceta pentru o clipă să nu mai judecăm după alte aspecte, ci să-i privim pe ceilalți prin prisma sufletească?

Însă, cum putem face aceasta, dacă noi nu suntem bine cu noi înșine? Dacă sufletul nostru este „bolnav”, atunci va fi foarte greu să-i vedem pe alții cu „ochii sufletești” și de aici, până la a judeca și a vedea defectele și partea negativă din fiecare, nu mai este decât un pas.

Dragii mei, să deschidem larg fereastra sufletului nostru, să între Lumina lumii, Care este Hristos Dumnezeu, să conștientizăm că în fiecare dintre noi se află o scânteie divină și să o transformăm într-un foc de iubire și lumină, care să pârlăiească toate buruienile păcatului din interiorul nostru, să nu mai ținem sufletele noastre încuiate cu lacătele tristeții, ci permanent să ne bucurăm de tot ceea ce Dumnezeu ne oferă, împărtaşind și altora o parte din sufletul nostru!

Să încetăm să mai judecăm și să privim pe ceilalți așa cum și Tatăl Cereș îi privește, pentru că cei ce judecă, de judecată vor pieri, căci așa spune și Maica Tereza: „dacă îi judeci pe oameni, nu ai timp să îi mai iubești”.

În concluzie, să ne deschidem și noi mai mult inimile și să Îi facem loc lui Hristos în „casa sufletului nostru”, oferindu-I locul cel mai de cinste, așa cum Însuși Mântuitorul spune în Evanghelia după Marcu, „Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?”.

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Societatea noastră civilizată a adus drepturile femeii, dar Domnul Iisus a adus respectul ei

Lristos a vindecat femeii: pe soacra lui Petru, pe femeia gârbovă, pe cea cu scurgere de sânge. A lăudat pe văduva care dăduse doi bănuți la Templu. A ascultat rugăciunea cananeencei pentru fiica ei. A vorbit la fântâna lui Iacov cu femeia samarineancă, ce a devenit mai apoi muceniță. Pe drumul Golgotei, Hristos mergea zdrobit sub povara crucii. Maica Sa și Maria Magdalena Îl urmau îndeaproape. Veronica I-a întins năframa ca să-Și șteargă fruntea. Nicio femeie nu L-a trădat pe Domnul Iisus. Iuda L-a vândut. Petru s-a lepădat de El în noaptea când a fost prins. Toma s-a îndoit de Înviere. Femeile nu s-au îndoit, n-au fugit, nu L-au părăsit pe drumul Golgotei. Ele I-au uns trupul. Ele L-au plâns și L-au așezat în Mormânt. Lor Li s-a arătat întâi și ele au vestit primele scularea Lui din morți.

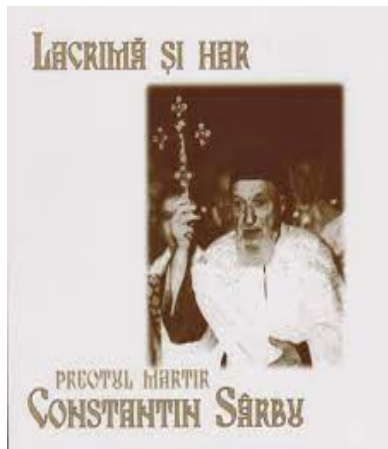
Femeile au profunzimi sufletești mai mari decât bărbații. Au o inimă caldă și intuiesc totul din iubire. Au puterea de a se dăru, aducând lumină și bucurie. Sunt ființe plătând, dar cu suflet mare, plin de delicatețe și gingășie.

Prin toată viața Sa pe pământ, Hristos ne-a învățat ce înseamnă să slujești cu adevărat pe om: să-l ajuți, să-i faci bine din milă și dragoste, fără să tragi nădejde să primești ceva în schimb. Iisus a vindecat, a înviat morți, a scăpat suflete de urgia demonilor, și asta fugind de slava lumii. Unii sunt străini față de tot ce-i înconjoară. Nu văd și nu-i preocupă decât persoana lor. Aceasta e sălbăticie.

Alții îi chinuie pe cei din preajma lor, dar se chinuie și pe ei înșiși, fără să-și dea seama. Noi, însă, să nu facem așa. Când aflăm un bolnav, un suferind, un muribund, să alergăm cu o vorbă bună, cu o mângâiere, cu o faptă creștinească, fără să așteptăm vreo răsplată în schimb. Să nu fim indiferenți, căci indiferența ucide!

A vindecat pe bolnavi, a alinat pe cei deznădăjduiți, a întins mână de ajutor celor în primejdii, a strâns la piept cu duioșie pe copii. Să iubim deci și noi, să iertăm și noi, să fim blânzi, să fim buni, să fim sfinți chiar! Să fim oameni adevărați, prin Adevărul – Hristos Care ne-a iubit până la capăt.

Sursa: Pr. martir Constantin Sârbu – „Lacrimă și har”, Editura Bonifaciu, 2011

Gândurile omului arată starea lui duhovnicească

– *P*ărinte, cum se face că doi oameni văd în mod diferit același lucru?

- Toți ochii văd la fel de curat? Pentru ca cineva să vadă curat trebuie să aibă ochii sufletului său foarte sănătoși, căci numai atunci are curăția lăuntrică.

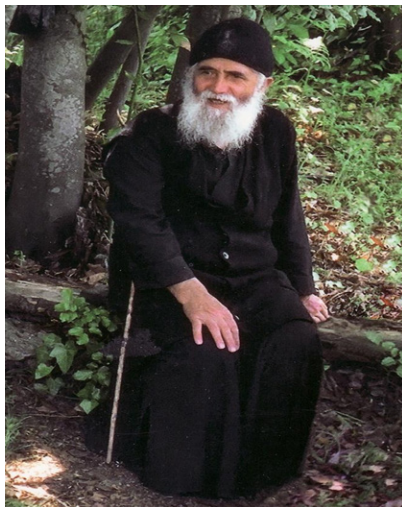
- Părinte, de ce uneori aceeași împrejurare unul o consideră binecuvântare, iar altul nenorocire?

- Fiecare o explică potrivit cu gândul său. Orice lucru îl poți vedea fie din latura lui bună, fie din latura lui cea rea. (...) Din calitatea gândurilor unui om se vede starea lui duhovnicească.

Oamenii judecă lucrurile potrivit cu conținutul pe care îl au înlăuntrul lor. Dacă nu au conținut duhovnicesc, trag concluzii greșite și-l nedreptățesc pe aproapele lor.

De pildă, dacă unul care face milostenii noaptea ca să nu fie văzut de oameni va vedea pe cineva seara târziu pe drum, niciodată nu-și va pune gând rău în minte. Însă, de l-ar vedea pe acela unul ce umblă noaptea spre a păcătui, va spune: „Ce monstru, cine știe pe unde umblă noaptea”, pentru că el însuși are astfel de experiențe. Sau dacă se aude noaptea de la etajul de sus duc-duc, unul care are gânduri bune va spune: „Face metanii”, în timp ce unul care nu are gânduri bune va spune: „Joacă toată noaptea”. Dacă se aude vreo melodie, unul va spune: „Ce psalmodii frumoase”, în timp ce celălalt va spune: „Ce cântece mai sunt și acestea?”.

Vă aduceți aminte cum s-au comportat față de Hristos cei doi tâlhari care au fost răstigniți împreună cu El? Amândoi Îl vedeau pe Hristos sus pe Cruce, vedeau cum se cutremură pământul etc. Dar ce fel de gând și-a pus în minte unul și ce fel celălalt! Unul, cel de-a stânga, hulea și zicea: „Dacă Tu ești Hristos, mântuiește-Te pe Tine Însuși și pe noi” (Luca 23, 39). Iar celălalt, cel de-a dreapta, spunea: „Noi după dreptate primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut niciun rău” (Luca 23, 41). Unul s-a mântuit, iar celălalt s-a osândit.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Cuvinte duhovnicești. Volumul III. Nevoință duhovnicească”, ediția a II-a, Editura Evanghelistos, București, 2011, pp. 31-33

Întoarce-te la Dumnezeu, căci Dumnezeu te așteaptă

Când faceți rugăciunea sunt mii de gânduri care vă asaltează. Când stai la televizor în fața unui film, două ceasuri nu te miști de acolo și mintea ta nu mai fuge. Stai acolo și te uiți la ce se întâmplă.

Dar încearcă să spui Tatăl nostru și ai să vezi că o mie de gânduri o să îți treacă prin minte. Tatăl nostru îl spui într-un minut și-ți trec o mie de gânduri prin minte... Zici că nu sunt gânduri păcătoase? Este adevărat, unele gânduri nu sunt păcătoase, pentru că demonul vrea să facă orice din tine, numai să nu spui rugăciunea.

În timp ce spui „pâinea noastră cea de toate zilele”, îți vine în minte că nu ai luat pâine de la magazin sau te întrebi cât o fi ceasul, sau dacă afară plouă, sau ninge, sau e soare. O mie de gânduri inocente, dar ele toate au rolul satanic de a te îndepărta de la atenția rugăciunii.

Așa că nu spuneți: „gândurile mele au fost gânduri simple, copilărești”. Sunt copilărești, dar substratul lor este foarte adânc. Cele mai multe fapte pe care le facem noi sunt fapte rele. Mai puține sunt cele bune, pentru că răul este foarte imaginativ. Uită-te la un om rău câte născocеște ca să facă rău, câtă elaborare mintală irosește ca să-și închipuie răul, câte mijloace are prin care face păcatul, prin care lovește... Pe când, omul bun este foarte simplu. El știe că face binele și îl face. Nu se omoară ca să inventeze tot felul de sisteme ascunse și subterane.

Întoarce-te la Dumnezeu, căci Dumnezeu te așteaptă.

Sursa: Pr. Gheorghe Calciu – „Cuvinte vii”, Editura Bonifaciu, 2009, p. 43

Strofe pentru suflet

Doamne, Tu ești învierea

Doamne, Tu ești învierea
Sufletului meu,
Căci din moartea sufletească
Mă ridici mereu.

Când mă vezi că zac în patimi,
Nu mă lași să pier,
Ci cu harul Tău, Iisuse,
Mă întorci spre Cer.

Ca pe dreptii ce de veacuri
Te-așteptau în iad,
Tu mă scoți din împietrirea
Inimii când cad.

Câtă milă Îți provoacă
Omul păcătos,
Când în fața Ta își pleacă
Fruntea până jos..

Când în inimă imploră
Îndurarea Ta,
Cu adevărat, Hristoase,
I-o vei arăta!

Am văzut, Iisuse, Doamne,
Cât ești Tu de bun
Și îmi place lucrul ăsta
Tuturor să-l spun,

Ca să știe lumea care
Totuși nu Te-a vrut,
Că a ei e vina dacă
Raiul l-a pierdut

Și să știe cei ce-n viață
Au păcătit,

Că-i păcat să-și țină-ntruna
Drumul lor greșit,

Fiindcă Tu aștepti, Iisuse,
Îndreptarea lor
Și-i vei izbăvi din moarte
Pe acei ce vor!

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Puterea dragostei

Am cunoscut suprema poezie
Și m-a privit cu farmec și mister,
Păstra în ochi eterna mărturie
Și mi-a adus o lacrimă din cer.

Am cunoscut un dor fără de vină,
Mă căuta în flori și în cuvânt,
Păstra în ochi o tainică lumină
Și mi-a lăsat în dar un nume sfânt.

Am cunoscut speranța și credința
Mă așteptau de-o vreme la apus,
În ochii lor citeam numai dorința
Și multe anotimpuri ce s-au dus.

M-am întrebat cum au ajuns la mine
Și cine le-a trimis în calea mea,
Dar am privit spre zărilor senine
Și am văzut cum dragostea zâmbea.

Am înțeles că nu e o-ntâmplare,
Că toate se petrec cu rostul lor,
Că dragostea-i minunea cea mai mare
Și fără ea nu-i vers și nu-i nici dor.

Autor: Alexandra Mihalache

Credința pentru copiii de toate vârstele

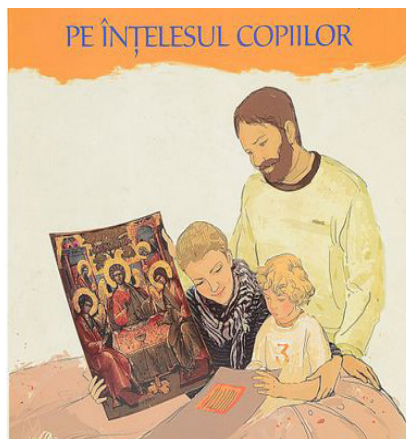
Omul bogat și fetița milostivă

*S*n timpul războiului, viața era tare grea și oamenii sufereau de foame. Dar un om bogat s-a hotărât să-i ajute pe cei sărmani și a trimis vorbă în tot târgul că, din ziua următoare, el va oferi pâine oricărui copil și asta fără niciun ban. A doua zi, încă din zori, mulți prichindei se strânseseră în fața casei în care locuia omul atât de bun la suflet. Când acesta a apărut cu niște coșuri mari, pline cu pâine, copiii s-au repezit, îmbrâncindu-se, lovindu-se, căutând fiecare să apuce pâine cât mai mare. Fiecare, cum punea mâna pe câte o pâine, o lua la goană, bucuros că prinsese o bucată mai mare. Era acolo o hărmălaie...

Dar omul a observat că undeva, la marginea curții, aștepta cuminte o fetiță. După ce toți ceilalți copii și-au ales ce pâini au vrut și au plecat cu ele, fetița s-a apropiat și ea de primul coș și s-a uitat în el. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cel de-al doilea coș, dar și acesta era gol. Spre bucuria ei, pe fundul celui de-al treilea coș a găsit o pâinică mică, mică, pe care niciun copil nu o băgase în seamă. Fetița a luat-o, a mulțumit frumos pentru pâine și a plecat spre casă.

Toată ziua a stat omul și s-a gândit la cum se purtase acea fată și, ca urmare, a dat poruncă la bucătărie să fie coaptă o pâine mică, dar în care să fie puși 10 galbeni. Apoi, dis de dimineață, a așezat pâinica deasupra celorlalte pâini și a ieșit iarăși cu toate coșurile în curte, unde copiii deja se strânseseră și așteptau nerăbdători. Din nou s-au repezit și s-au luat la harță. La sfârșit, fetița noastră, care așteptase cuminte, ca și în ziua precedentă, s-a ales tot cu pâinea cea mai mică, singura rămasă. Și de această dată i-a mulțumit frumos omului și s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aștepta. Când s-au așezat la masă și femeia a rupt pâinea, ce să vezi?!, galbenii s-au răsturnat pe masă din aluatul proaspăt.

– Vai, s-a speriat mama, ce să fie cu acești bani? Dacă banii au ajuns din greșeală în pâinea adusă de tine? Poate i-au căzut brutarului, în timp ce frământa aluatul. Ia-i și du-i imediat înapoi!

S-a întors fetița la casa omului și i-a dat acestuia toți banii; spunându-i cum mama ei i-a găsit în pâinica primită. Privind-o cu drag, omul i-a răspuns:

– Banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. După ce am văzut ieri cum ai avut răbdare și cum te-ai mulțumit chiar și cu mai puțin, am hotărât să te răsplătesc. Astăzi, am văzut și cât ești de cinstită, fiindcă ai fi putut păstra totul, dar tu mi-ai adus banii înapoi. Drept răsplată, în fiecare dimineață când vei veni să iei și tu o pâinică, vei primi și câte zece galbeni.

Doamne, ce bucuroasă a fost fetița! Nu știa cum să-i mulțumească omului pentru atâta bunătate. S-a dus în fugă la mama ei și i-a dat bănuții, după care i-a povestit totul, iar mama a povățuit-o și de această dată, iar fata i-a urmat sfatul.

Așa se face că, de atunci, în fiecare dimineață, când primea galbenii, fata se ducea în mijlocul celorlalți copii și împărțea cu ei toți bănuții. Știa că și ceilalți au nevoie de milostenie la fel de mult ca ea.

„Sărăcia sau bogăția nu pot învinge DRAGOSTEA, dar DRAGOSTEA poate învinge și sărăcia și bogăția.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri creștin-ortodoxe”, Editura Aramis, Patriarhia Română

Pasărea

Pierdută parcă în mister.

În fapt de seară albastră
Privii o pasăre măiastră,
C-un start ușor și elegant
Se-avântă-n grabă spre înalt.

Și cred, că acolo sus
Îl vizitează pe Iisus.
Și ea este copilul Lui,
Minune a creației dintâi.

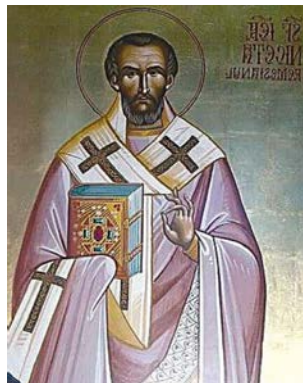
În zborul ei fermecător,
Purtând în inimă un dor,
Tot mai mică se făcu spre cer,

*Autor: Vasilica Grigoraș
(„Poezii pentru copii”, din volumul „Pui de
pasăre măiastră”, Iași, editura PIM, 2018)*

Sfântul Niceta de Remesiana

Sfântul Niceta s-a născut în jurul anului 340, în cetatea de la care își va trage și numele, cetatea Remesiana, în regiunea Dacia Mediteranee. În pofida originii sale daco-romană, sfântul și-a petrecut prima parte a vieții sale în Apus, precum se vede în stilul și compoziția scrierilor sale. În anii 389 și 402, sfântul va săvârși două călătorii în Apus, una în Roma și alta în Campania, spre a se închina Moaștelor Sfântului Felix.

Lucrarea misionară a ierarhului este caracterizată de un efort susținut de evanghelizare și educare latină a popoarelor din Dacia Ripensis și Dacia Mediteranee. El și-a desfășurat sfânta sa lucrare de convertire în spațiul Daciei Mari, pentru același popor creștin, atât din dreapta, cât și din stânga Dunării.

Scrierile sale au fost păstrate în limba latină. Folosind, în predică și scris, o limbă latină clară și simplă, sfântul a fost cu adevărat un factor de romanizare, de unitate și de continuitate a populației daco-romane de pe malurile Dunării și din Dacia Mediteranee.

În micul său catehism, Sfântul Niceta spune: „Ce poate să fie mai bun decât hotărârea omului de a deveni din păgân, credincios, din păcătos, drept, din sclav, liber, din dușman, prietenul lui Dumnezeu și moștenitor al împărăției cerești?”. Sfântul Niceta a făcut o sinteză remarcabilă de texte scripturistice, pe tema morții și învierii, spre a fi mai la îndemâna celor dornici de a cunoaște acestea: „Când omul iese din viață, nu sufletul este cel ce moare, ci numai trupul, prin retragerea sufletului din el. Trupul putrezește în pământ, dar sufletul se duce, potrivit faptelor sale, sau în loc luminat sau în loc întunecat. Cei care au trăit în această lume potrivit învățăturii și dreptății Lui Iisus Hristos, vor viețui cu El în cer.”.

Sfântul Niceta de Remesiana a acordat o atenție deosebită și aspectului practic al vieții bisericești, astfel încât activitatea liturgică a fost bine pusă la punct: „Când se cântă, toți să cante; la rugăciune, toți să se roage; când se citește, să se facă liniște ca toți să audă la fel ceea ce citește lectorul, iar nu unii rugându-se cu voce tare, să facă zgomot. Dacă sosești mai târziu, în timp ce se citește, adoră numai pe Domnul, închină-te și ascultă cu atenție.”. Sfântul Niceta de Remesiana a adormit în Domnul după sfârșitul anului 414, de când avem ultimele date despre el, dintr-o scrisoare trimisă de episcopul Inocențiu I al Romei (13 decembrie 414) episcopilor „macedoneni”.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmets

Sfântul Ierarh Ghelasie s-a nevoit în veacul al XIV-lea, mai întâi ca sihastru pe valea pârauului Râmets din Munții Apuseni și, apoi, ca egumen al Mănăstirii Râmets din județul Alba, având o viață duhovnicească îmbunătățită și învrednicindu-se încă din tinerețe cu darul facerii de minuni. Era originar din partea locului. Luând din tinerețe jugul lui Hristos, a deprins de la cei mai iscusiți eremiți meșteșugul luptei duhovnicești. Apoi, curățindu-și mintea de cugetele cele rele și învrednicindu-se de darul facerii de minuni, a coborât în obște și a ajuns vestit povățuitor de suflete, întemeind o obște de monahi aleși.

Acest cuvios sihastru era, de asemenea, un mare părinte duhovnicesc al sihaștrilor din Munții Râmets, precum și al sătenilor din Țara Moților. În posturi, cerceta pe toți sihaștrii ce se nevoiau în peșteri de piatră și el însuși se ostenea la rugăciune împreună cu dâșii. Apoi, cobora în mănăstire, unde îl așteptau credincioșii și mocanii de prin munți. La fericitul Ghelasie veneau și mulți bolnavi, mai ales cei stăpâniți de dureri rele și cu rugăciunile lui se vindeau, căci avea mare dar de la Dumnezeu. Odată, fiind cu ucenicii la adunat fân în poiana mănăstirii numită Hopați și fiind mare arșiță, încât toți sufereau de sete, Cuviosul Ghelasie a căzut la rugăciune și îndată a aflat un izvor cu apă. Acest izvor de apă rece se vede până în zilele noastre și se cheamă Izvorul Cuviosului Ghelasie. Mulți săteni iau apă din el pentru sănătate și binecuvântare.

Altădată, urcând Sfântul Ierarh Ghelasie în poiană cu asinul său la adunat fân, și-a cunoscut dinainte sfârșitul. Deci, rugându-se mult, și-a chemat ucenicii, poruncindu-le să trăiască în desăvârșită dragoste, să iubească Biserica și să fugă de beție, desfrâu și de tot păcatul. Apoi, sărutându-i pe toți, și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos. În tradiția mănăstirii se spune că, în ceasul când cobora asinul de pe munte cu trupul Sfântului Ghelasie, au început clopotele de prin sate să sune singure. Apoi, fiind plâns de ucenici, a fost îngropat lângă zidul bisericii și mulți bolnavi se vindeau la mormântul lui.

În anii din urmă, s-au descoperit în chip minunat, prin bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, în jurul mănăstirii, bucăți din sfintele sale moaște, prin care se fac nenumărate minuni în rândul credincioșilor veniți la mănăstire pentru rugăciune și închinare.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Iunie 2022

- 1 M Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian
- 2 J (†) **Înălțarea Domnului**†) Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava
- 3 V Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula
- 4 S †) Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, patr. Constantinopolului
- 5 D Sf. Mc. Dorotei, episcopul Tirului; Sf. Mc. Apolo și Leonid

Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10

- 6 L Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou, episcopul Mănăstirii Dalmat
- 7 M Sf. Sfințit Mc. Teodot, episcopul Ancirei; Sf. Mc. Zenaida
- 8 M † Sf. Mucenici Nicandru și Marcian; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Teodor Stratilat
- 9 J Sf. Chiril, arhiepiscopul Alexandriei
- 10 V Sf. Sfințit Mc. Timotei, Ep. Prusiei; Sf. Mc. Alexandru și Antonina (*Odovania praznicului Înălțării Domnului*)
- 11 S Sf. Ap. Bartolomeu și Barnaba; Sf. Ier. Luca, arhiepiscopul Crimeii (*Sâmbăta morților - Moșii de vară*)
- 12 D (†) **Pogorârea Sf. Duh (Rusalii sau Cincizecimea)**

Duminica a VIII-a după Paști (Toate ale praznicului); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12

- 13 L (†) Sf. Treime, Sf. Martiri Nicandru și Marcian
- 14 M Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului
- 15 M Sf. Prooroc Amos; † Sf. Mc. Isihie; Fericiții Ieronim și Augustin
- 16 J Sf. Tihon, episcopul Amaturdei; Sf. Sfințit Mc. Marcu, episcopul Apoloniadei
- 17 V Sf. Mc. Manuil, Savel, Ismail și Felix
- 18 S Sf. Mc. Leontie, Ipatie și Teodul; Cuv. Erasm (*Odovania praznicului Pogorârii Duhului Sfânt*)
- 19 D Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evrei XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-33; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1

- 20 L Sf. Mc. Metodie, Ep. Patarelor; Sf. Calist, Patr. Constantinopolului (*Începutul Postului Sf. Ap. Petru și Pavel*)
- 21 M Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodisie
- 22 M †) Sf. Ier. Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebiu, episcopul Samosatei
- 23 J Sf. Mc. Agripina; Sf. Sfințit Mc. Aristocle preotul
- 24 V (†) **Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele)**; Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; † Sf. Niceta de Remesiana
- 25 S Sf. Cuv. Mc. Fevronia; Sf. Mc. Orentie și frații săi; Sf. Mc. Livia
- 26 D Sf. Cuv. David din Tesalonic; Sf. Ier. Ioan, episcopul Goției

Duminica a II-a după Rusalii (a Sf. Români; Chemarea primilor Apostoli); Ap. Romani II, 10-16; II Corinteni V, 17-20; Ev. Matei IV, 18-23; V, 14-16; X, 32-33, 17-18, 22; glas 1, voscr. 2

- 27 L Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița
- 28 M Aducerea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papias
- 29 M (†) Sf. Ap. Petru și Pavel
- 30 J † Soborul Sfinților 12 Apostoli; †) Sf. Ier. Ghelasie de la Râmpeț

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Ce este starea de liniște?	1
Taberele ortodoxe – izvor de bucurie, tinerețe și duhovnicie	4
Să lăsăm deschisă fereastra sufletului!	7
Societatea noastră civilizată a adus drepturile femeii, dar Domnul Iisus a adus respectul ei	8
Gândurile omului arată starea lui duhovnicească	9
Întoarce-te la Dumnezeu, căci Dumnezeu te așteaptă	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Niceta de Remesiana	14
Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmreț	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424